

Sygn. akt III CSK 59/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku C.W. i S. W.
przy uczestnictwie A. K. i T. K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 29 kwietnia 2019 r., zaskarżając je w całości. Skarżący wnieśli o uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na istniejące w sprawie zagadnienie prawne: Czy w przypadku zmiany stanu prawnego nieruchomości skutkującej utratą prawa własności przez dotychczasowego właściciela, bez zmiany stanu posiadania nieruchomości, do rozpoczęcia biegu zasiedzenia niezbędne jest

ponowne zmanifestowanie władztwa przez posiadacza, czy też termin zasiedzenia biegnie od daty zmiany stanu prawnego nieruchomości?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecnictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżących zagadnienie prawne nie czyni zadość tym wymaganiom. Po pierwsze, skarżący nie wskazali przepisów prawa, na których tle wyłoniło się sformułowane w skardze zagadnienie oraz nie przedstawili argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych

ocen prawnych. Skarżący w uzasadnieniu przywołanej przesłanki kasacyjnej zakwestionowali jedynie stanowisko Sądu drugiej instancji, przedstawiając w tym zakresie swój pogląd. Przeczy to uniwersalnemu charakterowi sformułowanego zagadnienia. Po drugie, zagadnienie dotyczące zmanifestowania władztwa przez posiadacza, jako okoliczności niezbędnej dla rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia, była już wielokrotnie, w różnych kontekstach przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 marca 1998 r., I CKN 538/97; z 25 marca 1999 r., III CKN 214/98; z 7 października 1999 r., I CKN 224/97; z 17 grudnia 1999 r., III CKN 9/99; z 2 marca 2012 r., II CSK 249/11; z 30 stycznia 2015 r., III CSK 179/14; z 1 czerwca 2017 r., I CSK 587/16 i z 26 czerwca 2020 r., I CSK 640/19). Nie istnieje zaś potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy na ten temat wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

ke